

Farkas Resi

Ez a kép Weisz Resiről, édesanyám egyik húgáról készült. A mellén ki van tűzve az Aviva női cionista szervezet jelképe. Egy ezüstszínű dombormű volt, rajta egy vagy két pálmafa, alatta pedig a Cion felirat. Az egész család nő- és lánytagjai tagjai voltak az Avivának. A nagyapám, Weisz Dávid is nagy cionista volt. Tagja volt a Barisiának, mindig nagyapáméknál volt a gyűlés, jól is érezték magukat, és kellemes volt. Emlékszem, hogy egyensapkájuk volt, egy olyan kicsi sírmű vörös bársony, arany zsinórral szegélyezve, ez volt az ő uniformis sapkájuk. Amikor összegyűltek,

fölvették ezeket a sapkákat, és elkezdtek énekelni azt, ami ma a zsidó állam indulója [a Hatikvát]. De magyar szöveggel énekelték és héber szöveggel. A magyar szöveg körülbelül így szól: 'Kezet föl az éghez, / ki férfi, ki bátor, / kit meg nem ijeszt a jövő, / hogyha lát. / Hadd zúgja, sikoltsa, / viharzza a tábor ? / ? / ifjúk esküdalát.' Resi férjhez ment Farkas Hermanhoz, aki Pepi néninek [az anyja legidősebb testvérének, Weisz Adolfnak a feleségéről van szó] volt az öccse, és tébécés volt. Meghalt a férje előbb, azután meghalt Resi is tüdőbajban, 1939-ben körülbelül. Maradt két gyerek, Tibi és Károly. Rettegen (Dés mellett) születtek a gyerekek. Mind a két gyerek a [nagy]váradi árvaházba került, mert már olyan helyzet volt, hogy nagyanyám leromlott gazdaságilag, apám szintén, nem volt más megoldás, és volt egy távoli rokonunk [Nagy]Váradon, aki elintézte, és a két gyereket bevitték az árvaházba. Énnekem 1942-ben volt alkalmam velük utoljára találkozni, mert mint munkaszolgálatost elvittek Pestre dolgozni. Tudniillik itt voltunk egy ideig Nagybányán akkor, és az itteni utászszázalóalj kért egy csoport munkaszolgálatost, lehettünk negyvenen-ötvenen, hogy Pestről berakjunk nem tudom, hány vagon bakancsot a központi raktárból, ami ide jött, Nagybányára a katonaság részére. De [Nagy]Váradon kellett várni egy néhány órát a pesti vonatra, és én megkértem az őrt, engedje meg, hogy elmenjek, megkeressem őket. Azt mondta: 'Jó, én elengedem magát. De ne adja az Isten, hogy késsen!' Megígértem, hogy nem kések. Elmentem, nagy nehezen megtudtam, hogy hol van az árvaház, és megtaláltam a két gyereket. Akkor még nem tudtam, hogy deportálás lesz. Akkor még nem volt szó erről. Ez 1942-ben volt, a nagyobbik lehetett harmadik osztályos, és a kicsi talán első osztályos. Onnan kivitték Auschwitzba, és végük volt.